

kalbte Opførelsen, og som Regjeringen da ansaa for Konfliktpunkter, har gjort nogen Indrømmelse, er det derved blevet i høi Grad usandsynligt, at der selv ved en Forlængelse af Sessionen kan naas en Overenskomst om Finansloven, thi deri maa vel antages at ligge en Tilfjendegivelse fra dette Things Flertal om, at paa de Punktter ønsker man ikke at gjøre Indrømmelser.

Ordføreren (Holstein-Ledeborg): Enten har det ærede Medlem ikke hørt eller ikke fulgt, hvad der blev sagt med Hensyn til de Punktter. De Punktter ere Forhandlingsgjenstande, men jeg har ogsaa gjentagne gange sagt, at paa de Punktter kunne vi selvfølgelig kun gjøre Indrømmelser under Forudsætning af Modindrømmelser. Det forekommer mig at være let at forstå, og det ærede Medlem vil vel ikke for Alvor paastaa, at vi skulle slutte Forlig paa den Maade med Hensyn til Spørgsmaal af saa stor finansiel og konstitutionel Betydning, at vi skulle begynde med at opgive dem og derefter vente, at de Andre skulle være saa gode at anerkjende vor Ret bagefter (Scharling: Nei). Nei, det siger det ærede Medlem, at de Herrer ikke ville, og det vilde ogsaa være høist uforstandigt. Derfor siger jeg: Vil man en Forstaelse, forhandler man om disse Punktter. Jeg har intet Dieblit hverken før eller efter Opførelsen benægtet, og der er Ingen i denne Sal, der ikke bestandig har hævdet og erkjendt, at alle Punktter paa Finansloven selvfølgelig ere Gjenstand for Forhandling, og jeg tror, at aldrig Noget af os har nævnt, at det ikke ogsaa gjælder de militære Bevillinger og ogsaa Fortsættelsesbevillingerne; de maa selvfølgelig være det. Jeg vil f. Ex. nævne de Punktter, som de Herrer nu frembrage, Bevillingerne til Gendarmeriet og de provisoriske Love. Hvorfor fastholde vi Modstanden imod dem paa Finansloven? Fordi vi ikke kunne erkjende, at Finansloven skal bruges til at tvinge det ene Thing til at vedtage Bevillinger, hvorom det ikke har havt Velighed til at udtale sig. Paa Finansloven kunne vi ikke binde os til forlods at godkjende provisoriske Love, og det vilde vi gjøre trods en Uendelighed af Forklaringer, som man kan give om, at det er ingen Godtgørelse, og at man kan reservere sin Ret, Forklaringer, der ikke bethyde det Allermindste, fordi der ikke er Haab om, at de skulle faae praktisk Betydning. Derimod er vi ikke affaarne fra, naar man først anerkjender vor Ret ved at lade de provisoriske Love komme hened til Thingsets frie Afgørelse, at forhandle baade om disse Punktter i

Finanslovforslaget og, hvis man senere ønsker Forandringer paa disse Omraader, da at forhandle dem frit, fuldstændig frit og uden Tvang. F. Ex. Spørgsmaalet om Kriminalretsaffærens Forøgelse er ikke noget Kapitalspørgsmaal, det er intet konstitutionelt Spørgsmaal, det kunde man godt blive enig om, men man kan ikke lade sig tvinge til at forøge Affærens Antal ved en provisorisk Lov, man ikke fik Lov at se, og en Bevilling paa Finansloven, man ikke en Gang faar Lov at røre ved. Det er ingen Frihed i Forhandlingen, det er intet Grundlag for en Overenskomst, naar man under Forhandlingen paa alle Maader bliver hindret ved de Foranstaltninger og den Politik, som føres af Regjeringen selv og dens Venner, hvilket i Virkeligheden er en Indskrænkning i, en Modsigelse imod den fri Forhandling her i Thinget. Det er derfor fuldstændig urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at vi ikke ville forhandle. Han sagde om dette Forslag, at det var et klart Ultimatum, som vi her bød, og som der ikke var Noget at gjøre ved. Nei, det er et Forhandlingstilbud, der foreligger, og det er et Forhandlingstilbud, saa vel motiveret, skulde jeg mene, ved gjentagne Udtalelser af mig, at Ingen kan misforstaa det; men paa den anden Side er det ingen Hemmelighed, at den Forhandling, vi føre, føres kun paa Grundlag af Thingsets fri Ret og fri Forhandling, idet vi ikke ønske anden Forhandling end den, der bygges paa en fri Overenskomst. En Overenskomst er nemlig ikke Andet end en fri Overenskomst. Saa sagde det ærede Medlem, at Tid er der ikke mere af, og — det var navnlig derfor det ærede Medlem had om Ordet — at den høie Regjering ikke havde andre Midler end at slutte Samlingen; thi en kongelig Resolution kunde ikke anvendes. Jeg vil, idet jeg irtblader mig herpaa, selvfølgelig ikke paastaa, at jeg finder alle de Midler fortreffelige; jeg tager udtrykkelig en Reservation derimod, for ikke senere at se mig refereret og citeret som den, der har opfordret Regjeringen til at udstede en kongelig Resolution; men jeg forstaaer ikke den Indvending om Tiden fra den høie Regjering og det ærede Medlems Side; thi den høie Regjering erkjender eller anerkjender baade kongelige Resolutioner og provisoriske Finanslove for gode, brugbare Midler, hvorigjennem man kan skaffe den fornødne Tid, og begge disse Midler kan Regjeringen anvende. Regjeringen kan sende os hjem; det kende vi, da hint sørgelige Attentat fandt Sted, at vi pludselig blev sendt hjem og pludselig kom ind igjen og fandt Gendarmerne. Hvorfor saa ikke bruge samme